

VARA, 2019

De ce e bine că nu sunt cu Jen

Habar n-are să danseze. Nu simte ritmul de niciun fel. O chestie care mi s-a părut adorabilă, până i-am văzut pe unii că râd de ea și, îmi pare rău s-o spun, m-am simțit ca naiba.

Odată, am auzit-o că-i zice lu' văru-meu, adolescent, care voia să dea la facultate și avea nevoie de sfaturi: „Hai să ne vedem la un cappuccino, să vorbim.“

A rămas prin anii '90 cu ideile despre ce-nseamnă să fii o doamnă, de genul să bea cocktail și să cheltuiască douăzeci de lire pe o porție de tagliatelle într-un „locșor fain“.

Refuză să ajungă la aeroport mai devreme de cele nouăzeci de minute înainte de decolare.

Nu mai trebuie s-o conving că e bine unde locuim.

Când se întorcea de la alergat seara, intra în sufragerie, începea să facă întinderi fix în fața televizorului și zicea „Ce-i asta?“, adică mă obliga să-i explic despre ce-i emisiunea, deși știa foarte bine despre ce era, doar ca să-mi arate că ea face sport, în timp ce eu mă uit la *Help, I'm a Hoarder!*.

Mi-a împuiat capul, plină de importanță, cu ce familie mare are ea, de parcă ea a hotărât să aibă trei frați.

Mereu s-a dat mare că ar refuza Ordinul Imperiului Britanic dacă i s-ar oferi pentru aparențele ei valori republicane de stânga, dar când o întrebam de unde și până unde toată povestea asta cu Ordinul, nu știa ce să-mi răspundă.

Nici vorbă să respingă un Ordin Imperial Britanic, dacă i s-ar fi oferit.

Îi lua o oră să se culce, indiferent când ajungea acasă, pentru că ținea la rutina ei de îngrijire a pielii în șapte pași, frunzărirea aplicațiile de shopping și asculta podcasturi. Dar, ca să vezi, dimineata, ieșea din apartament la douăzeci de minute după ce oprea alarma ceasului.

Când era vorba despre mine, întârzia mereu, dar la serviciu, niciodată.

Nu știe să conducă (zici că-i copil).

Cum, necum, toate poveștile din filmele văzute împreună aveau legătură cu viața ei.

Antipatica de soră-sa Miranda, care iese la proteste cu pancarte cu mesaje absurde, făcute de ea însăși, și zice chestii de genul „ISTORIA E CU OCHII PE NOI“ și care știu sigur că nu poate să mă sufere, pentru că mereu perora la masă despre „tipii albi heterosexuali“, indiferent de subiect. „Îmi pare rău, Andy“, adăuga, dar sigur nu-i părea rău.

Prietenii ei de la job: obositori, au o problemă cu cei care nu-s din gașcă, nu știu să se distreze și nu-s deloc amuzanți.

Toată vorbăria despre marea aventură, care n-a mai avut loc. Am vrut să ne luăm liber un an, să călătorim, dar ea nu și-a luat niciodată un an sabatic („la anu“). Am vrut să ne mutăm

la Paris („nu e momentul“). Am vrut să ne tundem luați cu aparatul prin părți („n-o să le placă la job“). Am vrut să ieșim la un *rave* cu tematică sexuală („când îmi trece răceala“).

Merge săptămânal la psiholog, de când a făcut douăzeci și nouă de ani, și nu mi-a zis o dată măcar despre ce-au vorbit – și nici n-am băgat de seamă vreodată să fie ceva în neregulă cu ea.

Prea atașată de câini – vorbește cu ei de parcă ar fi oameni.

Bădăranu' de taică-su.

Ciudata de maică-sa.

Ai ei sunt genul care fac plimbări lungi, în cerc, și joacă jocuri de societate.

Vorbește enervant de mult, la școală a făcut parte din echipa de dezbateri, ceea ce înseamnă că, în aproape patru ani, n-am câștigat nicio dispută, chiar dacă am avut dreptate de n ori.

Mereu se lua de mine că-mi rod unghiile, că mă scarpin în talpă, că am prea mult păr în nări și în jurul anusului, deși ea însăși își roade pielețele din jurul unghiilor.

Vorbea în gura mare la cinema.

Cică nu e sigură că vrea copii, chipurile îi pasă de planetă, dar ce cred eu e că pur și simplu nu vrea să-i aibă cu mine.

N-am vorbit niciodată la modul serios despre copii, cu toate că știe cât de mult vreau să fiu tătic, dar uneori le zicea altora: „Așa l-ar chema pe copilul meu.“

Nume de copii preferate: Noah, Blue (?), Zebedee.

O snoabă. Odată a zis că ăia care poartă pălării de paie în aeroport sunt „provinciali“.

În muzee, rămânea prea mult în fața fiecărei picturi și a altor chestii și mă lua la trei păzește dacă mă grăbeam.

Odată, la British Museum, a dat din cap pătrunsă de respect în fața unei LINGURIȚE DE JAD.

În aproape patru ani de relație, am văzut-o plângând doar de câteva ori, dar nu și când ne-am despărțit.

O dată, în timp ce ne uitam la un documentar despre Joni Mitchell.

Mi-a distrus viața.

Vineri, 5 iulie 2019

Un pulover și un tricou atârnate pe sârma de rufe din grădina maică-mii par să se țină de mâini în bătaia brizei. De la fereastră dormitorului meu, le urmăresc interacțiunea schimbându-și direcția, după bunul-plac al vântului. O fac până la exact 7:03 P.M., când mă hotărâsc s-o sun pe cea pe care am iubit-o vreme de trei ani, zece luni și douăzeci și nouă de zile, care m-a părăsit și mi-a făcut praf inima, ca pe o *piñata*, în urmă cu opt zile și douăzeci și două de ore.

Am căzut de-acord s-o sun la șapte, dar mai aștept trei minute, ca să-i demonstrez că nu mai e după cum vrea ea. O caut în agenda telefonului: Jen (Hammersmith). Ni se părea amuzant: partenera mea de viață, redusă la un cartier¹. Chestia și-a pierdut tot farmecul ironic, nu mai e amuzantă. E un fapt oarecare. O s-o sun pe Jen (Hammersmith), o femeie cu care probabil că n-o să fiu niciodată prieten și care locuiește într-o zonă a Londrei unde n-o să calc niciodată.

- Bună ziua?
- Hei, zic eu și vocea îmi sună ca un cimpoi spart. Sunt eu, Andy.
- Știu.
- Mi-ai șters numărul deja?
- Nu. De ce-aș face asta?

---

1. Hammersmith este un district londonez.

– Știi și eu... Așa mi s-a părut, ai zis „Bună ziua?“; ceva așa, oficial, de parcă ai fi la recepție într-un cabinet stomatologic.

– N-am zis „Bună ziua?“, am zis: „Bună ziua!“

– Ba nu, a sunat ca o întrebare, ca și cum n-ai fi fost sigură cine te sună.

– Știam că ești tu. Ne-am înțeles în privința orei.

– Mă gândeam că, dacă am sunat mai târziu decât ora fixată...

– Am stabilit la ora șapte, zice ea veselă. Și-ți știi numărul, oricum.

– De ce?

– Pentru că la început ți-am tot șters numărul și am ajuns să-l știu pe dinafară.

Îmi aduc aminte de discuția noastră la câteva luni de când ne-am combinat, după ce ne-am zis unul altuia „te iubesc“ pentru prima oară. A recunoscut că îmi ștergea numărul de fiecare dată după vreun mesaj de-al meu, ca să nu-mi vadă numele în telefonul ei și să se întrebe tot timpul când o să-i scriu din nou.

Nu-nțeleg cum de se-ntâmplă toate astea. Vreau înapoi. Cum se întorc în timp ăia din filme? Aș face orice. M-aș arunca de la înălțime. M-aș electrocuta de bunăvoie. M-aș închide într-un dulap și m-aș învărti pe loc de zece ori. Îmi înăbuș un suspin și sună ca un sughit.

– Oh, Andy, zice ea.

– N-am nimic, răspund eu și iar îmi sună vocea ca un cimpoi. Ce mai face Miranda?

– E bine. Bebe doarme în camera de oaspeți, așa că stau în sufragerie pe o saltea gonflabilă, dar e OK.

– Ești înconjurată de pancarte cu „Istoria e cu ochii pe noi“?

– Nu, răspunde ea.

Una dintre glumele noastre, apusă odată cu relația. Ne-o permiteam doar pe vremea când eram împreună. Când eram atât de apropiați, încât simțeam că familia ei e și a mea, deși mă scotea din sărite. Jen a trecut peste asta. Nu mai fac parte din familie, nu mai jucăm în aceeași echipă. Sunt doar un tip

oarecare din Midlands¹ cu care n-o să fie niciodată prietenă, din cauză că e un măgar cu sora ei.

– Mama ta cum mai e? întrebă.

– E bine, te urăște. Tipele de la cursul ei de zumba fac planuri cum să te omoare.

Alt moment de tăcere arctic.

– E distrusă, evident.

– Îmi dai voie să-i scriu o scrisoare? După aia n-o mai contactez, promit. Vreau doar să-mi iau rămas-bun.

– I-ar plăcea. Te adoră.

– N-am mai cunoscut o mamă ca a ta.

– Te ador.

Tăcere.

Scot o țigară din buzunar și-o aprind.

– Fumezi?

– Îhî.

– N-o face, Andy, te-ai chinuit atâta să te lași.

– Nu-mi pasă, zic, sperând să sune ca din gura unui proscris romantic.

Trag în piept și-mi simt plămâni cum se strâng, o senzație ciudată, liniștitoare.

– Și eu m-am reapucat. Cred că îmi aprind și eu una, dacă tot fumezi și tu.

O aud cum cotrobăie în geantă.

– E ciudat. Să fiu aici. Să mă culc pe jos. Să fumez și să beau cât vreau. Fără să mă văd cu careva. Parcă a venit Crăciunul.

– Cum adică, parcă a venit Crăciunul?

– Chiar așa. Ca și cum lumea mea s-ar fi oprit.

Tac.

– Știi ce zic.

– Nu, de fapt, nu știu. Mie mi se pare că e exact opusul Crăciunului.

---

1. Zonă din centrul Angliei, denumirea ei înseamnă, literal, „pământuri din mijloc“.

– Ce e aia, *opusul* Crăciunului?

– Nu știi. Paștele? Cea mai nașpa zi de naștere? În mormântarea mea, la care particip eu însumi, cât se poate de viu?

– Andy... N-am putea să lăsăm isteriile? Știi că e groaznic pentru tine, și pentru mine e la fel. Dar oamenii se despart tot timpul.

– Termină cu asta! Nu mai spune că „oamenii se despart“, de parcă am face parte dintr-un sondaj pe internet sau pe stradă.

Mândria mă oprește să zic ce aș vrea de fapt să zic, și anume că „oamenii se despart tot timpul“ îi consolează doar pe cei care dau papucii. Nu mai sunt îndrăgostiți și nu vor să se simtă vinovați din cauza asta. O știi, pentru că am fost în locul lor. Abia de curând mi-am dat seama cât de inutil e să-i spun așa ceva cuiva care e părăsit.

– Psihologa mi-a sugerat ca săptămâna asta să fac ceva folositor și cred că nu ți-ar strica nici ție.

– Psihologa ta mai zice „să scrii o scrisoare adresată eului tău“, așa că, îmi pare rău, dar nu ard de nerăbdare să-i aud sfaturile.

– Vrei sau nu s-auzi ce-a zis?

– Dă-i drumu’.

– Spune că, la sfârșitul unei relații, te ajută dacă faci o listă cu motivele pentru care e bine că nu mai sunteți împreună.

– N-o să fac nicio listă, pentru că vreau să fim împreună.

– Nu cred că vrei.

– Ba da, e tot ce vreau.

– Încearcă să faci lista. Cred c-o să te ajute să separi ce e real și ce e doar în mintea ta în legătură cu noi, și așa o să-ți dai seama mai bine ce n-a mers.

– Nu-mi vine să cred că ești atât de prinsă de chestiile astea psihologice! spun eu. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa.

– Încerc să dau o mână de ajutor, să trecem amândoi cu bine peste asta.

– Cum zici tu. Discuția asta nu duce nicăieri.

Nu-mi găsesc punctul de sprijin în conversația asta – nu fac decât să mă târăsc din disperare în indiferență. Vreau să știe cât de mult o iubesc și mai vreau și să creadă că nu-mi mai pasă de relația noastră. Habar n-am ce-ar putea să iasă bun din asta. Acum îmi pare rău c-am băut trei beri.

– Nu cred că discuțiile astea ne ajută prea mult, zic eu.

– Nici eu.

– Poate ar fi bine să nu mai vorbim o vreme.

– Dacă asta vrei...

– Da, asta vreau.

– Bine, spune ea și trage cu sete din țigară. Lui Avi i-ai spus?

– Nu.

– *Andy...*

– O să-i spun când o să fiu pregătit. Te rog... Mi-ar plăcea să am și eu ceva de zis în toată treaba asta cu despărțirea.

– Despre ce vorbești?

– Ești singura cu care pot să vorbesc despre asta, îi răspund, revoltat de cât banală e iubirea mea. Te rog să te asiguri că Jane nu mi-o ia înainte.

– S-a jurat că n-o să-i spună, dar nu-i în stare să se abțină prea mult, spune ea. E prietenul tău cel mai bun. Poate să te ajute să te obișnuiești cu situația.

– Nu merge așa la noi, Jen, dar mulțumesc.

Aștept să zică ceva, dar n-o face.

– În cazul ăsta, cred că e momentul să ne luăm la revedere, zic eu pe un ton plictisit. Și doar ne scriem, dacă vrem să discutăm despre fleacuri sau orice altceva.

– Sigur, răspunde calm. Ai grijă de tine.

– Te iubesc, Jen.

Aproape c-o aud cum cântărește riscurile, dacă să-mi răspundă sau nu în același fel, în timp ce, de pe umărul ei, psihologa îi șoptește tot felul de chestii despre codependență și granițe.

– Cu multă dragoste, spune.

Închid.

Intră mama, cu două câni. Arunc repede țigara pe fereastră.

– Credeam că fumezi doar când ești beat.

Pune una dintre câni pe noptieră și se așază pe marginea patului, făcându-l să se legene în cealaltă parte.

– Am băut trei beri, și încă nu e ora opt.

– E în regulă, având în vedere circumstanțele.

Mă așez lângă ea și iau cana, pe care scrie, în caractere *courier new* roșu-închis: *Susțin clubul Aston Villa și asta e singura cupă pe care o s-o primesc anul acesta!*

– Ceaiul ăsta are gust de marțipan.

– Am pus niște Disaronno, spune ea.

O cuprind cu brațul și ea se înclină spre mine și-mi miroase tricoul.

– Put a țigări?

– Da, zice și-și afundă fața în umărul meu. Oh, ce bine e!

– Jen vrea să-ți scrie o scrisoare. I-am zis că poate s-o facă.

E OK?

Dă din cap.

– O iubesc.

– Mai mult decât pe mine?

Se gândește o clipă.

– *Un pic* mai mult. Mi-a cumpărat lumânări parfumate drăguțe.

– Mi se pare corect.

Se ridică și se îndreaptă spre CD player-ul cu carcasă albastru cu argintiu și urme de zgârieturi de la atâta folosire. Scoate un CD dintr-o cutie.

– Poți să stai aici cât poțesteți, cred că știi asta. Îmi place să te am în preajmă.

– Mulțumesc, mamă.

Un clinchet încetșor și vibrația în valuri a unei orchestre de coarde ne învăluie în căldură.

– Ce-ai pus?

– „In the Wee Small Hours“¹. Cel mai potrivit album de ascultat după o despărțire.

Se întoarce și se așază lângă mine.

– Ascultă-l în fiecare zi până-ți mai revii. L-am ascultat cât era ziua de lungă după ce-a plecat taică-tu.

Mi-o închipui simțindu-se ca mine pe când abia mă născusem, când eram incapabil să-i fac un ceai sau s-o cuprind pe după umeri sau să-i pun muzică. Mă bate încetișor pe spate și se opintește să se ridice, așa cum o face de când a făcut șaiszeci de ani. Vocea lui Frank Sinatra mă consolează instantaneu – vocea oricărui decembrie. Genul de voce care te face să crezi într-o lume paralelă luxoasă, elegantă, plină de romantism și orchestre de coarde.

– Zici c-a venit Crăciunul.

– Perfect, spune vesel și închide ușa în urma ei.

Mă întorc la fereastră și privesc frânghia de rufe. Mânele dansează în vânt, întinzându-se unele spre altele, pe rând. Fiecare lucru a devenit un semn de când m-a părăsit. Un indiciu care mă ajută să înțeleg ce se-ntâmplă.

Îmi amintesc primul nostru sărut, în dreptul ușii ei.

Prima noastră ceartă și ultima noastră ceartă și toate certurile dintre ele.

Cadourile de zilele de naștere pe care ni le-am luat unul altuia.

Buza ei de sus, alunița de lângă și felul în care nasul ei pare să-și schimbe forma la orice mișcare a capului într-o direcție sau alta.

Prima noapte petrecută în apartamentul nostru: cum am trecut-o pragul ținând-o în brațe, camerele pustii, mâncarea thailandeză, prea mult vin roșu, cum ne-am contrazis la o beție

---

1. Melodie de pe albumul cu același titlu, înregistrat în 1955, al lui Frank Sinatra.

dacă avem sau nu nevoie de un suport pentru reviste, un futai cu chicoteli direct pe jos, pe podea.

Primele șase luni în care am împărțit patul și ea îmi adormea în brațe, cu capul pe pieptul meu și ne trezeam în aceeași poziție.

Felul cum dormeam confortabil. Spate în spate, cu fundurile atingându-se.

Prima dată când am făcut-o să râdă: cel mai plăcut sunet din lume, nici chiar un public care râde nu m-ar bucura la fel de mult.

Mă gândesc că s-ar putea să n-o mai aud niciodată râzând, să nu mai am niciodată ocazia să-i cumpăr un cadou de ziua ei, să ghicesc ce vrea să ne luăm la pachet dintr-un restaurant, să-i mai ascult secretele, să-i sărut petalele pleoapelor.

Fac o poză cu puloverul și tricoul, să-mi aduc aminte cum e să fii iubit. Trag perdelele și mă bag în patul în care am dormit încă de pe vremea când eram doar un puști. Și plâng, și nu mă mai opresc din plâns.